

Ali Çavuş'un Evindeyiz

Bu arada köye girmiştik. Doğruca [Ali Çavuş](#)'un evine gidip, kapısını çaldık. Dışarı çıktı. Selâm verdik. Nazikâne selamımızı aldı ve ayaküstü kısa bir tanışma oldu. Daha sonra, bizi içeri buyur etti.

Sofadan genişçe bir salona girdik. Salonu, biri Erek Dağı'na, diğeri Van Gölü'ne nazır iki pencere aydınlatıyordu. Burası, sıradan bir köy odasından ziyade zengin kütüphanesi, duvarda kaneviçe işlemeli kılıflar içerisinde Kur'ân-ı Kerîm'i, cübbesi ve seccadesi ile bir medreseyi andırıyordu.

Ecdadımızı hatıra getiren bu misafirhane, her şeyiyle beni kucakladı. Ruhuma huzur, kalbime ferahlık verdi. Evet, odada, insanın ruhuna işleyen derunî bir hava vardı. Bu hava, insanı târihin tâ derinliklerine doğru sürüklüyordu. Akşam namazı vakti girmişti. Dışarıdan gelen ezan sesi de bu havaya ayrı bir letafet katıyordu.

“Onu günlerce anlatsam yine tanıtmış olamam”

Namazlarımızı kıldık. Sıcak çorbalarımızı içerken Ali Çavuş:

— *Üstadımız İstanbul dönüşü, Erek Dağına çıkmadan önce iki ay kadar burada bu odada kaldı. Daima yalnız kalmayı tercih eder, tefekkür ve ibadetle meşgul olurdu*, dedi. Yemekten sonra kendisine:

— *Bildiğiniz bütün cepheleriyle Bediüzzaman'ı anlatır mısınız? Bu husustaki hâtıralarınızı dinlemek isteriz*, dedim.

Ev sahibimiz yüzüme bir süre baktı. Gözlerinde sevinç pırıltıları vardı. Bu pırıltılar çehresine yayıldı ve dudaklarında açan tebessüm çiçekleriyle son buldu:

— **Her şeyden önce, Bediüzzaman bir akşam sohbetine sığmayacak kadar büyüktür**, diye söze başladı ve ilâve etti: **O'nu günlerce anlatsam da yine kemâliyle tanıtmış olamam.**

Önce, Üstad'ın çocukluk yıllarını dile getirdi. On iki-on üç yaşlarında seksenden fazla kitabı hıfzına aldığını, yaptığı münazaralarla zamanının büyük âlimlerini ilzam ederek onlara ilim ve irfandaki rüşdünü isbat ettiğini ve böylece şöhretinin umum şarka yayıldığını söyledi. Daha sonra, Üstad'ın, Van'da, din ve fen ilimlerinin beraber okutulacağı bir Darülfünun açmak maksadıyla İstanbul'a gittiğini, padişahla görüşüğünü, Darü'l Hikmet'ülislâm'da âzalık yaptığını, 31 Mart Vak'ası'nda isyan eden sekiz taburu müessir nutuklarıyla itaate getirdiğini, Divan-ı Harb'te harikulade müdafaalar yaptığını, zamanın gazetelerinde ateşin makaleler yazdığını birer birer anlattı.

O hârika günler gözümüzün önünden geçerken, Bediüzzaman'nın yaşadığı o ibretli sahneler de hayalimizde canlanıyordu.